Οι θρήνοι για το περιβάλλον (Κωνσταντίνος Σ. Γανωτής)

Categories : ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Date : 11 Νοεμβρίου, 2010

Δὲν συμμερίζομαι τοὺς θρήνους καὶ κοπετοὺς τῶν πολιτικῶν μας καὶ τῶν διαφόρων «φορέων» γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ περιβάλλοντος. Τὰ δάκρυά τους δὲν εἶναι εἰλικρινῆ, γιατὶ κανένας πολιτικὸς δὲν πονάει καὶ δὲν τολμᾶ νὰ λάβει τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ περιβάλλοντος. Γιὰ νὰ εἴμαστε ὅμως εἰλικρινεῖς οὔτε κι ἐμεῖς, ἄτομα καὶ λαοί, εἴμαστε πρόθυμοι νὰ κάνομε κάτι γιὰ τὸ περιβάλλον μας.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος κατέχεται ἀπὸ τὸ ἄγχος τῶν δευτερολέπτων, ποὺ περνᾶνε, κι ἐπιδίδεται στὸ τρύγημα τῶν στιγμιαίων ἀπολαύσεων. Ἡ καταστροφὴ τοῦ περιβάλλοντος δὲν ἀναμένεται πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ καθενός μας. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀπογόνους μας φροντίζομε νὰ μὴν ἔχομε ἀπογόνους. Ἄλλωστε δὲν εἶναι τὸ περιβάλλον ποὺ τοὺς τὸ στεροῦμε΄ τοὺς στεροῦμε καὶ τόσα ἄλλα ἐξ ἴσου σπουδαῖα ἀγαθὰ καὶ δὲν χολοσκᾶμε. Φοβοῦμαι ὅτι οἱ περισσότεροι θ’ ἀφήσομε στὰ παιδιά μας τὰ ἀνεξόφλητα δάνεια καὶ τὶς κάρτες μας. Τὸ περιβάλλον μᾶς μάρανε;...

Γιὰ νὰ φτάσομε νὰ γίνει αἰσθητὴ -ἐφιαλτικὰ αἰσθητή- ἡ σπάταλη ζωή μας στὸ περιβάλλον στὴν ἐποχή μας, αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἔχομε ριχτεῖ μὲ μανία στὴν κατανάλωση, στὴν καταβρόχθιση τοῦ περιβάλλοντος. Καὶ ποιός ἔχει κουράγιο νὰ σταματήσει αὐτὸ τὸ γλέντι τῆς κατανάλωσης, ποὺ ἔγινε πλέον ἐξάρτηση;

Πῶς ν’ ἀναλάβουν ὑποχρέωση νὰ λιγοστέψουν τὶς ἐκπομπὲς ἀερίων, ποὺ αὐτὸ σημαίνει λιγότερα αὐτοκίνητα, λιγότερα ροῦχα, λιγότερα ποτά, λιγότερα τσιγάρα καὶ ἄλλες τέτοιες περικοπές;

Λίγο περιορίστηκε τὸν τελευταῖο καιρὸ ἡ κατανάλωση κι αὐτὸ τρομοκράτησε τὸν κόσμο καὶ ὀνομάστηκε οἰκονομικὴ κρίση. Ὅλοι οἱ πόλεμοι καὶ οἱ ἱστορικὲς ἀναστατώσεις γίνονταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ ἀπολαμβάνουν οἱ νικητὲς πολλαπλάσια ἀγαθὰ ἀπ’ αὐτά, ποὺ ἀπολαμβάνουν οἱ νικημένοι. Ἂν φτάσουν λ.χ. τώρα οἱ Ἀμερικάνοι νά ‘χουν τὸ εἰσόδημα τοῦ μέσου Νοτιοαμερικάνου ἢ Ἀσιάτη, θα ‘χομε ἑκατομμύρια αὐτοκτονίες ἀπελπισμένων Ἀμερικανῶν. **Ἡ ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν πλοῦτο καὶ τὸ περιττὸ ἀποτελεῖ τὸ κύριο γνώρισμα τοῦ ἀστικοῦ πολιτισμοῦ**. Μποροῦμε δηλ. νὰ ἐκτιμήσομε τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας μιᾶς ἀστικῆς κοινωνίας ἀπὸ τὸν ὄγκο σκουπιδιῶν, ποὺ παράγει.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ὅσο κι ἂν ἔχει ἐκφυλιστεῖ ὡς δημιούργημα τοῦ Θεοῦ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσή του, διατηρεῖ τὴν ἔμφυτη τάση πρὸς τὴν τελειότητα, πρὸς τὸ μεγαλεῖο τῆς θέωσης. Καθὼς ἔχει ὅμως σύνδεσμο καὶ γνωριμία μόνο μὲ τὴν κατανάλωση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν βάζει σ' αὐτὰ τὴν προσπάθειά τους, ὅπως λέει κι ὁ ἀπ. Παῦλος «ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία αὐτῶν».

Μὲ τέτοια σχέση καὶ ἐξάρτηση τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ ὑλικὰ «ἀγαθά» δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ καμμιὰ σχεδὸν ἔγνοια γιὰ τὸ περιβάλλον.

Ἄλλωστε ἔτσι ἄθεος ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, καὶ ἂν ἀκόμη πετύχει μία αἰσθητὴ βελτίωση καὶ ἀποκατάσταση ἀκόμα τοῦ περιβάλλοντος σὲ παραδεισένια μορφή, δὲν θὰ κάνει τίποτε περισσότερο καὶ καλύτερο ἀπὸ τὴ σκηνοθεσία τῆς κόλασης: στὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν οἱ κολασμένοι θὰ ζοῦν μέσα στὴν ἀνακαινισμένη φύση μὲ τὰ ἀναστημένα, ἀνακαινισμένα σώματά τους. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ τοὺς σώζει γιατὶ ἡ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι τραγικότερη, φρικτότερη μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι τῆς ἀποκατάστασης τῶν πάντων. Γι' αὐτὸ τονίζει ὁ Χριστός μας:**ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ πάντα ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν**.

Δὲν μποροῦμε λοιπὸν νὰ μιλοῦμε γιὰ περιβαλλοντικὴ εὐαισθησία μὲ κατανάλωση πολλαπλάσια τοῦ «ἐπιούσιου ἄρτου», μὲ τὰ ρεκὸρ τῶν ἀπορριμμάτων, μὲ τόσα αὐτοκίνητα, ἀεροπλάνα, σκάφη ἀναψυχῆς, τηλεοράσεις καὶ κινητὰ τηλέφωνα. **Δὲν μποροῦμε γιατὶ δὲν ἀντέχομε νὰ στερηθοῦμε τίποτε ἀπ' αὐτά. Τὰ καταναλωτικά μας «ἀγαθά» εἶναι ὁ Θεός μας!**

Ἂς ἀποκαταστήσομε λοιπὸν πρῶτα τὸ Θεὸ στὴν καρδιά μας κι ὕστερα θὰ διαπιστώσομε ὅτι τὸ περιβαλλοντικὸ πρόβλημα θὰ λυθεῖ μόνο του.

(Πηγή: «Πειραϊκή Εκκλησία» Ιούνιος 2010)